

Dünyayı Batılaştırmak (1)

İslam coğrafyasında yaşayan toplumlar başta olmak üzere gezegenimizin asli unsurları asla huzur güven ve refah içinde yaşayamadılar. Çok uzaklardan gelen emperyalist güçler coğrafyamızı ve tüm gezegeni kapital kazanım, yani sömürgeleri olarak gördüler, dizayn ettiler ve ediyorlar. Fakat anlayamadıkları, çok bedel ödeyen bu toplumlar, artık kirli projelerini uygulayacakları taşeron yönetim ve kukla rejimlerle idare edecekleri inanç, kültür, değer ve kavramlarını zorla empoze edip asimileye zorlayacakları toplumlar değil. İslam coğrafyasında yaşayan toplumlar ‘‘çağdaş dünyayı bunalım ve kaoslarla meşgul ederek küçük bir zümrenin tüm gezegenin varlıklarını gasp etmesini sadece seyrederek sırasını bekleyen kurbanlık koyun misali yok edicisinden himmet dileyen zavallılar durumunda kaldılar.

İslam coğrafyasında gözle görülür bir karşı koyma zafiyeti nedeniyle Mısır, Libya, Irak, Pakistan, Afganistan, Suriye gibi Müslüman ülkeler, Batı toplumlarınca dizayn edilen rejim, sistem ve yapılanmaların evrensel normlarda ekonomik, politik, hukuksal yaşam standartlarında bir değişiklik olmadığını, var olan kısıtlı tüm kazanımlarıyla birlikte yaşam haklarını da kaybettiklerini yaşayarak gördüler. En azından bu bile çağdaş zihniyetin yeniden düzenlenmesinin hala mümkün olduğunu gösteren bir belirti olduğuna göre, bizim açımızdan umut verici bir gelişmedir. Bu çağın karanlığının içinde bir ışık pırıltısı gibidir. Son zamanlara kadar el sürülemez ve hikmetinden sual olunamaz bir dogma sayılan sonsuz ‘‘Batı uygarlığı’’ inancı eskisi gibi oy birliğiyle benimsenmiyor. Batı uygarlığının hep aynı yönde sürekli gelişeceğine inanmayan; bu uygarlığın bir gün pekala durabileceğini hatta büsbütün bir tufanın içine gömülebileceğini düşünme zamanı geldi lakin bazı kesimler suni bir yaşam ve gerçek olmayan rüya da olduğundan gerçekleri görmelerini sağlamakta zorlanıyoruz. Kimileri bunları biraz bulanık bir biçimde sezinliyor kimleri daha açık seçik görüyor. Tehlikenin nereden kaynaklandığını belki tam olarak görmüyorlar. Dile getirdikleri hayali ve bazen de çocukça korkulardan açıkça anlaşıldığına göre bazı yanlış anlayışlar kafalarını hala meşgul ediyor . Bununla birlikte anlamaktan çok sezinliyor olsalar bile böyle bir tehlike olduğunu görebilmeleri ve çağdaşlarımızın aklını başından alan bu uygarlığın dünya tarihinde ayrıcalıklı bir yeri olmadığını geride ya hiç iz bırakmamış veya bırakmışsa bile önceki başka uygarlıkların akibetine onun da uğrayabileceğini anlamaları bu köhne gidişatın karşısına kendi değer ve kavramlarıyla dur demeleri için bu sözde aydın uygar ve medeni zevata Filistine tüm Batı

toplumlarının uyguladığı çocuk, kadın, yaşlı veya yetişkin gözetmeksizin katletme de vicdanlarına hitap etmediyse sorun bu kesimin insan olma vasıflarındandır.

O halde Çağdaş dünya bir bunalım içindedir denildiği zaman genellikle söylenmek istenen şey artık bıçak-sırtı bir aşamaya gelindiğidir. Bir başka deyişle derinlerde az çok tamamlanmış bir dönüşüm yaşanmaktadır ve kısa süre içinde bir hedef değişikliği kaçınılmazdır. Bu değişiklik ya bilinçli yönlendirmeye veya olayların zorlamasıyla, birdenbire veya yavaş yavaş , düzenli veya karmakarışık bir biçimde gerçekleşebilir. Bu anlamda bunalım kelimesi bizim düşündüklerimize de bir ölçüde denk düşmektedir, ama sadece bir ölçüde.. Çünkü bizim bakış açımız daha kapsamlıdır ve yeni zamanları bir bütün olarak kritik bir dönem saymaktadır. Hatta bunalımın doruğuna yaklaştığı bile söylenebilir.

Yüzlerce yıldan beri işlerin nasıl ters gittiğini işte bu yüzden daha açık seçik görebiliyoruz. Bu tersliklerin doğurduğu sonuçlar hiç bugünkü kadar ayan beyan ortaya çıkmamıştı. Olayların yukarıda değindiğimiz gibi gittikçe artan bir hızla gelişmeye başlamasının nedeni de budur . Hiç şüphesiz bir süre daha böyle idare etmek mümkün ama bu hep böyle sürmez. Bu yüzden bir zaman sınırı çizilmese bile zulüm ve katliamlara dünya toplumlarının sessiz kalarak göz yummayacağı son Filistin katliam ve soykırımına yetersiz, cılız ama reaksiyon gösteren gösteriler bizleri umut var etti.

Buna karşılık bunalım (kriz) kelimesini söylemek için en uygun kelime olmasını sağlayan başka anlamları da var. Bir kelimeye gerçek anlamını ve asli değerini tekrar kazandırmak istediğimiz zaman yaptığımız şey, etimolojiye başvurup kriz kelimesinin gündelik dilde genellikle gözden kaçırılan köküne bakmak olur. Bu kapsamda anlamın 'hesap görme yargılama ve ayırma/ tefrik etme ' kelimeleriyle kısmen eş anlamlı olduğunu görürüz. Kritik dediğimiz aşama lehte veya aleyhte bir çözümden hemen sonra gelen bir belirleyicilik taşıyan aşamadır. Bu yüzden sonuçların gözden geçirilip yargılanması bu sonuçların bir dereceye kadar sınıflandırılıp olumlu olumsuz diye değerlendirilmesi hangi kefesinin ağır basacağını hesaplanması hep bu aşamada yapılabilir. Herkesin kolayca kavrayabileceği verilere dayanmayan tahminler her zaman yanlış anlaşılma tehlikesiyle yüz yüzedir bu yüzden de karışıklığı azaltmaktan çok artırırlar. Böyle tahminlerde bulunmak istemediğimiz ve kriz hala kesin olarak sonlanmadığı sürece doğal olarak huzur ve güvenden bahsedemeyiz. Bu durumda yapılabilecek iş eldeki verilerin izin verdiği oranda şimdiye kadar ulaşılan bazı sağlam sonuçları da göz önünde tutarak yapılan ön değerlendirmelere katkıda bulunmaktadır. Böylece

sınırlı ve dolaylı yoldan da olsa insanlık tarihinde yeni bir dönemi başlatacak müstakbel hesaplaşmada önemli roller oynaması kaçınılmaz olan unsurlara zemin hazırlanabilir. Şu an için eldeki en önemli delil ve veriler Batı toplumlarının demokrasi, zenginlik, refah, evrensel hak ve özgürlükler, bireysel ve toplumsal özgürlükler benzeri kamufle aracı yaptıkları bahanelerle bizzat kendileri yada emir kulu yerel taşeronları aracılığıyla tüm kazanımlarını gasp ettikleri Mısır, Libya, Irak, Pakistan, Afganistan benzeri hangi ülke daha çok refaha daha çok özgürlüklere daha çok bağımsızlığa ve ya daha çok demokrasiye kavuştu tam aksine bu ülkelerin tamamında yukarıda saydığım kısıtlı var olan tüm hakları ve kazanımları bilakis batı toplumları tarafından gasp edildi.

Şüphesiz kullandığımız terimlerin bazıları kimi zihinlerde haklı olarak hesap günü düşüncesini uyandıracaktır. Deyim ister harfi harfine alınsın ister sembolik olarak isterse her ikisi birden (zira bu ikisi birbirine pek o kadar yabancı değil) bunun şimdilik pek fazla önemi yok. Her halükarda yukarıda işaret ettiğimiz lehte ve aleyhte olanların böyle dengelenmesi, yani olumlu ve olumsuz sonuçların biri birinden ayrılması, kesinlikle sömürülenler, ezilenler ve sömürenler, ezenler diye bir ayırım gerektiriyor. Bu sadece bir benzetme olsa bile sağlam, geçerli ve eşyanın tabiatına uygun bir benzetme olduğu kabul edilmelidir.

Bu düşünce bazı bakımlardan hoş karşılanmayabilir. Zira bu kavramın yanlış anlaşılmasından kaynaklanan bazı taşkınlıklar ve kimi çevrelerde ortaya çıkan dengesizliği dayanılmaz ölçüde ağırlaştırmaktadır. Ama yine de bu saplantının günümüzde inkar edilemeyecek bir vaka olduğu ortadadır. Buna karşılık birer yanılsama olsalar bile bunları oldukları gibi görüp altlarında yatan nedenleri ve az-çok çarpıtılmış olsa da ihtiva edebilecekleri doğruları araştırmaktan yanayız. Her şeye rağmen ‘yanlış olumsuz bir varoluş tarzıdır. ‘ Mutlak yanlış’ yoktur ve bu laf anlamsız bir lakırdıdan başka bir şey değildir. Meselelere bu açıdan baktığımızda dünyanın sorunlarıyla böylesine yakından ilgilenmemenin içinde yaşadığımız yaygın zihni karışıklıkla çok sıkı bir bağlantısı olduğunu görürüz. Eğer bir şeylerin sonunun yaklaşmakta olduğu duygusunun dolu dizgin yaşanmasına izin verirseniz, bu doğal olarak alabildiğine maddileştirilmiş, çarpık imajlar doğuracaktır.

Bazı insanlar nasıl bir şeyin “ne dereceye kadar” sona erdiğini tanımlamayı beceremeseler bile, bir şeylerin iç tüketimini belli belirsiz sezinliyorlar. Çarpıtmalarından ve yanlış algıdan geçse bile bu insanların edindikleri belli belirsiz izlenim gerçeğe dayanmaktadır. Zira yaklaşan sonun niteliği ne olursa olsun kaçınılmaz bir tırmanışa geçen bu bunalım artık iyice gözle görülür bir haldedir ve pek açık, kolayca algılanabilir işaret hep birden aynı noktayı göstermektedir. Bazıları öyle yorumlamak isteseler de bu son hiç kuşkusuz mutlak anlamda

'Dünyanın sonu' değildir. Eğer sona eren şu haliyle Batı uygarlığı ise, bu uygarlığın dışında bir şey görmemeye alışmış olanlarla Batı deyince kayıtsız şartsız uygarlık anlayanlar onunla birlikte her şeyin sona ereceğine ve onun ortadan kalkmasının gerçekten dünyanın sonu olacağına inananlardır. Ama bunun geçici bir süre için üstünlük sağlamış olan karışıklığa ve belirsizliğe boyun eğmek anlamına gelmediğini de hemen belirtelim.

Bu yüzden boyun eğmek şöyle dursun bu karanlık çağdan kurtulabilmek için bütün gücümüzle savaşmamız gerekir. Zira bu çağın sonunun eğer henüz gelmediyse yaklaşmakta olduğunu gösteren pek çok belirti var. Denge dediğimiz şey iki karşıt eğilimin aynı anda hareket etmesinden doğduğuna göre bu sonuç düzenle de uyum halinde demektir. Bu iki karşıt eğilimden biri büsbütün devreden çıkarsa denge bir daha hiç sağlanmaz ve dünyanın kendisi ortadan kalkar ama böyle bir varsayımın gerçekleşmesi imkansızdır; çünkü bir karşıtlığın uçları ancak biri birleriyle anlam kazanırlar. Bu yüzden dış görünüşler ne olursa olsun kısmi ve geçici dengesizliklerin de eninde sonunda evrensel değerler, hak, hukuk ve insani normlara geleceğinden hiç kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

Sonuç olarak yaşadığımız gezegen üzerinde yaşayan herkes ırkı, dini, mezhebi, rengi, ulusu ne olursa olsun tam ve eşit oranda gezegenin ortağıdır. Gezegenin diğer ortakları olan hayvan, bitki ve doğanın tüm değer ile varlıklarının bizlere sadece geçici bir süre için emanet olarak teslim edildiği gerçeği ile Batı, Doğu, Kuzey, Güney ayrışması yapmadan tüm gezegenimizin kültür, değer, inanç, kavramlarını sinsice asimile etmeye projeler üretmeden toplumların uluslaşmasını sağlamak uluslararasılaşan toplumların mutlaka ulusal değer, kavram, inanç ve kültürlerini korumalarına izin vermek gezegenimizin huzur, barış ve yaşanabilir dünya olmasını sağlayacaktır.